

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Кж1-823/20
Дана: 11.12.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић, председника већа, Ружице Ђурђевић и Мирјане Војиновић, чланова већа, са записничарем Радицом Карић, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика и окривљене ББ, због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крушевцу, браниоца окривљене ББ, адвоката Роберта Лапчевића из Крушевца и браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Обрадовића из Крушевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крушевцу К 4/20 од 28.10.2020. године, у седници већа одржаној, сходно одредби члана 447 став 1 и 5 Законика о кривичном поступку, дана 11.12.2020. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Крушевцу и бранилаца окривљених АА и ББ, а пресуда Вишег суда у Крушевцу К 4/20 од 28.10.2020. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 4/20 од 28.10.2020. године, изреком под 1, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Истом пресудом, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета, тако што је од истог одузета опојна дрога „*cannabis*“ - марихуана, укупне нето масе 243,08 грама, која је, по потврди ПУ Крушевац бр. 49-21/13 од 21.03.2013. године, привремено одузета од окривљене ББ.

Наведеном пресудом, изреком под 2, окривљена ББ, оглашена је кривом због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци.

Истом пресудом, одлучено је да трошкове кривичног поступка сносе окривљени, а да ће суд о висини истих, накнадно одлучити посебним решењем, сходно одредби члана 262 став 2 ЗКП.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крушевцу (јавни тужилац), због одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, а окривљену ББ, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године,

- бранилац окривљене ББ, адвокат Роберт Лапчевић, из свих законом предвиђених основа за изјављивање жалбе, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду, у делу који се односи на окривљену ББ и предмет, у том делу, врати првостепеном суду на поновно суђење,

- бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Обрадовић, из свих законом предвиђених основа за изјављивање жалбе, са предлогом да другостепени суд преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или одбити оптужбу, обзиром да чињеница изручења окривљеног представља околност која искључује кривично гоњење.

На жалбу јавног тужиоца, одговор је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Обрадовић, са предлогом да је другостепени суд одбије као неосновану.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, поднеском Ктж-856/20 од 09.12.2020. године, предложио је да другостепени суд преиначи побијану пресуду и окривљене, за предметна кривична дела, осуди на казне затвора у дужем трајању, а да жалбе бранилаца окривљених, одбије као неосноване.

Апелациони суд је одржао седницу већа, сходно одредби члана 447 став 1 и 5 Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, па је након оцене навода и предлога из жалби, одговора на жалбу, имајући у виду мишљење Апелационог јавног тужиоца из напред наведеног писаног поднеска, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљене ББ и жалбом браниоца окривљеног АА, првостепена пресуда побија се због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тврдњом да у образложењу пресуде нису дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а да су разлози који су дати, нејасни и међусобно противречни, те да се, услед тога не може испитати законитост и правилност побијане пресуде. Наиме, бранилац окривљене ББ, жалбом указује да првостепени суд није дао јасне разлоге за закључак да је окривљена извршила кривично дело које јој је стављено на терет, а бранилац окривљеног АА, истиче да су у првостепеној пресуди изостали разлози о чињеници која је предмет доказивања, а тиче се изручења окривљеног АА из Републике Словеније у Републику Србију у поступку екстрадиције.

Насупрот изнетим тврдњама у жалбама бранилаца окривљених, другостепени суд налази да су дати јасни, аргументовани и довољни разлози о свим чињеницама које су предмет доказивања, из којих се несумњиво утврђује како су

окривљени извршили кривична дела која су им стављена на терет, које су све радње предузели ради извршења истих, што је све у складу са садржином изведених доказа, тако да првостепена пресуда не садржи напред наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, на коју се жалбама бранилаца неосновано указује.

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени АА побијаном пресудом, у одсуству, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, по оптужници Вишег јавног тужиоца у Крушевцу Кт.бр. 48/13 од 19.11.2013. године, да му је суђено у одсуству по решењу Вишег суда у Крушевцу Кв 121/20 од 13.08.2020. године, зато што му, након што је пуштен из притвора по решењу Основног суда у Брусу Кв. 12/20 од 14.02.2020. године, није било могуће, а ради поновног поступка, уручити решење Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-27/20 од 03.02.2020. године, којим је пресуда у овој кривичноправној ствари укинута, из чега произилази да је окривљени недоступан државним органима иако зна да се против њега води кривични поступак. Имајући у виду наведено, неоснованим су оцењени жалбени наводи браниоца окривљеног АА, да првостепени суд није дао разлоге о чињеници која се тиче поступка изручења окривљеног, обзиром да по оцени другостепеног суда, у конкретном случају није повређено начело специјалности, прописано Европском конвенцијом о екстрадицији, будући да је окривљеном суђено у одсуству, а такође имајући у виду и одредбу чл. 479 ЗКП, у вези чега су неоснованим оцењена супротна указивања у жалби његовог браниоца.

Жалбом браниоца окривљене ББ, првостепена пресуда се побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, тврдњом да је првостепени суд прекорачио оптужбу у погледу степена виности окривљене, тиме што је, на штету окривљене, изменио оптужницу и из исте изоставио део у коме је наведено да је окривљена ББ „могла знати да то чини ради продаје“, чиме је према наводима жалбе, у изреку пресуде унео тежи степен виности и тиме прекорачио оптужбу на штету окривљене.

Супротно изнетим жалбеним наводима браниоца окривљене ББ, другостепени суд налази да првостепени суд, поступајући на наведени начин, није прекорачио оптужбу на штету окривљене, те да није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП. Наиме, по оцени другостепеног суда, изменом у првостепеној пресуди, у погледу степена виности окривљене, изостављањем радње наведене у оптужници која се односи на околност да је окривљена „могла знати да то чини ради продаје“, првостепени суд није прекорачио оптужбу, јер наведена измена није извршена на штету окривљене, већ је првостепени суд, изреком побијане пресуде окривљену огласио кривом, стављајући јој на терет да је критичном приликом поступала са директним умишљајем, обзиром да је током поступка поуздано и неспорно утврдио да је окривљена била свесна и да је хтела извршење кривичног дела и то прикривањем средстава којим је дело учинио окривљени АА, са намером да исти не буде откривен, те на тај начин поступала са директним умишљајем, са којим обликом виности се наведено кривично дело једино и може извршити.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбама бранилаца окривљених оспорава се оцена доказа, дата од

стране првостепеног суда као и закључак да су окривљени извршили кривична дела која су им стављена на терет. Наиме, жалбом браниоца окривљене ББ, истиче се да је првостепени суд, чињенично стање у односу на окривљену, засновао на њеној и одбрани окривљеног АА, које је, како жалба тврди, првостепени суд погрешно ценио и указује да је првостепени суд, погрешно када је сумњу код окривљене ББ, да се у кеси, коју је бацила по наговору окривљеног АА, налази „трава“, узео за утврђену чињеницу, јер иста, како се у жалби наводи, не представља никакав доказ нити утврђену чињеницу.

Бранилац окривљеног АА, побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у жалби истиче да количина пронађене опојне дроге, не представља околност која упућује на закључак да се ради о супстанци која је намењена даљој продаји, обзиром да се, према наводима жалбе, не ради о већој количини опојне дроге, да нема доказа да је окривљени у стану држао новац или ваге потребне за даљу продају опојне дроге, нити има доказа ко би од окривљеног даље куповао ту опојну дрогу.

Овакве жалбене наводе бранилаца окривљених, другостепени суд оцењује, као неосноване.

Правилно је првостепени суд на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, сходно својој обавези, прописаној одредбом члана 419 став 2 ЗКП, у образложењу побијане пресуде и сходно одредби члана 428 став 8 ЗКП, одређено и потпуно изнео чињенице које је утврдио у кривичном поступку (члан 83 ЗКП) и из којих разлога их узима као доказане или недоказане и којим разлозима се руководио приликом решавања правних питања.

У вези са изнетим, супротно жалбеним наводима бранилаца окривљених, правилно је првостепени суд ценио одбрану окривљене ББ (дату приликом саслушања пред полицијом и код истражног судије, обзиром да је окривљеној суђено у одсуству, из које је, између осталог, утврђено да је у критичном периоду била у емотивној вези са окривљеним АА, да никада није приметила да окривљени АА користи „марихуану“, нити је код њега приметила ту материју, да јој је окривљени АА преко телефона рекао да постоји кеса у шпајзу, да је одмах узме и баци те да, након што је узела кесу из шпајза, није стигла да погледа шта има у њој, али да је приликом уласка у шпајз, осетила неки мирис, због чега је посумњала да је у кеси „трава“, одбрану окривљеног АА (коју одбрану, дату приликом саслушања пред полицијом у присуству браниоца и код истражног судије, је прочито првостепени суд, будући да је окривљеном суђено у одсуству, из које је утврђено да је одређену количину „марихуане“ донео у свој стан, да је критичног дана, након што је приметио да га неко прати, преко телефона рекао својој девојци, окривљеној ББ, да кесу, која се налази у шпајзу, баци кроз прозор, при чему јој није рекао шта се налази у тој кеси, да је „марихуану“ почео да користи 2012. године, да окривљена ББ није знала да он конзумира опојну дрогу) и доводећи их у везу са правилно изведеним и оцењеним материјалним доказима (записником о претресању стана од 21.03.2013. године, потврдом о привремено одузетим предметима и фотодокументацијом у вези форензичког прегледа лица места од 21.03.2013. године, вештачењем НКТ Центра-Одсек у Нишу од 10.06.2013. године), нашао да је окривљени АА дана 21.03.2021. године, неовлашћено ради продаје држао супстанцу проглашену за опојну дрогу и то „*cannabis*“, укупне нето масе 243,08 грама, смештену у 24 пакетића, а

пакетићи у једну велику кесу, чиме је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, а окривљена ББ, истог дана, прикривањем средстава којим је кривично дело учинио окривљени АА, истом помогла да не буде откривен у извршењу кривичног дела, тако што је, на његов захтев, да одмах баци кесу која се налазила у шпајзу, кесу у којој су се налазила 24 пакетића опојне дроге „*cannabis*“, избацила кроз прозор, иако је знала да исту окривљени АА неовлашћено држи ради продаје, на који начин је извршила кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333 став 2 у вези става 1 КЗ. Првостепени суд је дао јасне и логичне разлоге које као правилне прихвата и овај суд, па су жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања оцењени, као неосновани.

Другостепени суд налази да правилно првостепени суд није прихватио део одбране окривљеног АА, да предметну опојну дрогу држи ради сопствене употребе, имајући у виду да је окривљена ББ, у својој одбрани, између осталог, навела да никада раније није осетила да окривљени АА користи опојну дрогу, затим вештачење обављено од стране вештака из области неуропсихијатрије, из кога произилази да код окривљеног АА није утврђена зависност од употребе опојне дроге „*cannabis*“, као и чињеницу да је предметна опојна дрога била упакована у 24 мања пакетића са тачно обележеном грамажом на њима, па су жалбени наводи браниоца окривљеног АА, којима се тврди супротно, оцењени неоснованим.

По оцени другостепеног суда, правилно првостепени суд није прихватио део одбране окривљене ББ, да није знала шта се налази у кеси коју је, по наговору окривљеног АА, избацила, имајући у виду да је иста у својој одбрани, између осталог навела да је, када је ушла у шпајз, осетила неки мирис и да је посумњала да је у кеси „трава“, као и чињеницу да је у стану било и других кеса са намирницама које је доносио окривљени АА, а да је окривљена ББ, избацујући управо кесу, коју јој је циљано окривљени АА у телефонском разговору означио, поступала са намером да прикривањем средстава којима је дело учинио окривљени АА, истом помогне да не буде откривен. Обзиром на напред наведено, неоснованим су оцењени жалбени наводи браниоца окривљене ББ да не постоје докази за поуздан закључак да је код окривљене ББ постојао било који облик виности критичном приликом.

Чињенично стање у побијаној пресуди је правилно и потпуно утврђено, како у погледу чињеница које чине објективна обележја предметних кривичних дела, тако и у погледу оних које се тичу кривице окривљених, а кривични закон је, правном квалификацијом радњи окривљеног АА по члану 246 став 1 КЗ, а радњи окривљене ББ по члану 333 став 2 у вези става 1 КЗ, правилно примењен, па су жалбени наводи бранилаца окривљених, којима се првостепена пресуда побија и због повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама изреченим окривљенима, другостепени суд налази да је иста и у том делу правилна, па жалбу јавног тужиоца и жалбе бранилаца окривљених, оцењује неоснованим.

Приликом одмеравања кривичних санкција окривљенима, првостепени суд је имао у виду све околности од значаја за одмеравање кривичних санкција, сходно одредби члана 54 КЗ, које утичу на то да казна буде мања или већа и правилно, као олакшавајуће околности на страни окривљених, ценио њихове породичне прилике (да је окривљени АА отац двоје малолетне деце, а окривљена ББ мајка једног малолетног детета), док је као отежавајуће околности на страни окривљених, ценио њихову ранију осуђиваност, па је правилно окривљеног АА, у оквиру законом прописане казне за предметно кривично дело, осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године, а окривљену ББ, у оквиру законом прописане казне за предметно кривично дело, осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, имајући у виду тежину кривичних дела која су окривљени извршили и степен њихове кривице.

И по налажењу другостепеног суда, овако изреченим казнама затвора према окривљенима ће се постићи сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

У вези са тим, неоснованим су оцењени жалбени наводи јавног тужиоца да изречене минималне казне затвора за предметна кривична дела, нису адекватне и да се истима не може постићи сврха кажњавања, као и жалбени предлог јавног тужиоца да се окривљени осуде на казне затвора у дужем трајању, као и наводи браниоца окривљене ББ, да првостепени суд није правилно ценио околности које утичу на висину кривичне санкције, јер је, како у жалби наводи, погрешно као отежавајућу околност на њеној страни, ценио њену ранију осуђиваност, посебно ако се има у виду да се у жалбама не истичу нове околности које нису биле предмет оцене првостепеног суда.

Полазећи од одредбе члан 451 став 2 тачка 1 ЗКП, другостепени суд је, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, а по службеној дужности, испитао и одлуку о изреченој мери безбедности одузимање предмета и то опојне дроге „cannabis“, укупне нето масе 243,08 грама, која је по потврди ПУ Крушевац бр. 49-21/13 од 21.03.2013. године, привремено одузета од окривљене ББ и нашао да је иста правилно изречена и да се истом може постићи сврха мера безбедности, прописана одредбом члана 78 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, прописане одредбом члана 4 став 2 КЗ.

Са наведених разлога, Апелациони суд је применом одредбе члана 457 ЗКП одлучио, као у изреци ове пресуде.

Записничар
Радица Карић,с.р.

Председник већа-судија
Марина Илић,с.р.